

TEITUR VANN Á

BLÓÐKRABBANUM

– TÁ TÚ ERT **15 ÁR**, HUGSAR TÚ IKKI UM **DEYÐAN**. TAÐ GJØRDI EG **HELDUR IKKI**, HÓAST EG FEKK **KRABBAMEIN**. MEN ONKURSVEGNA **BROYTIST ALT**, OG EINKI ER, SUM TAÐ **PLAGAR**, OG TAÐ SETUR NAKRAR **TANKAR Í GONGD**. SOLEIÐIS SIGUR **18 ÁRA GAMLI TEITUR HVIDBRO**, SUM Í TVEY OG EITT HÁLV T ÁR VAR TIL **VIÐGERÐAR FYRI BLÓÐKRABBA** Á RÍKISSJÚKRAHÚSINUM. Í **DAG** ER HANN **FRÍSKUR**, HÓAST HANN **DRAGIST VIÐ ONKUR HJÁÁRIN** AV TEIMUM MONGU **KEMOVIÐGERÐUNUM**

SAMRØÐA

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

Tað eru tey fæstu 18 ára gomlu, sum hava verið ígjøgnum eins nógv og Teitur Hvidbro úr Havn. Í hálvtriðja ár var hann álvarsama sjúkur av blóðkrabba, eisini nevnt leukæmi, og mátti alla tíðina vera knýttur at barnadeildini á Ríkissjúkrahúsinum í Keypmannahavn, har hann fekk viðgerð.

Sjúkrahússong, tablettir, dropp, fepur og pína var í næstan trý ár partur av gerandisdegnum hjá Teiti.

– Sjálvandi hevur tað verið ótrúliga hart. Tað ringasta var at vera burturi frá familju, vinfólki og annars øllum tí kenda í Føroyum í so langa tíð, sigur Teitur, sum seinasta summar fekk at vita, at nú var hann frískur og kundi fara heim til Føroya aftur.

– Tað eru nokk tey bestu boðini, eg nakrantíð havi fingið, sigur Teitur Hvidbro. Hann velir at fortelja sína søgu, tí tað eru nógv fólk, sum ikki vita, hvat tað vil siga at vera tann-

áringur og blíva raktur av eini so álvarsamari sjúku sum blóðkrabba.

Var illa fyri

Tað byrjaði alt fyrst í desember í 2010. Allan jólamánaðin kendi Teitur, sum tá var 15 ára gamal, seg ikki væl. Hann bleiv við at vera sjúkur, hevði fepur og spýði.

– Eg hugsði ikki, at tað var nakað álvarsamt, men eg merkti bara, hvussu illa fyri eg var. Og so helt eg sjálvandi, at tað var lægið, at eg ikki bleiv frískur aftur, soleiðis sum mann vanliga verður, tá mann er sjúkur, greiðir Teitur frá.

Beint eftir at jólini og nýggjárið vóru farin aftur um bak, fór Teitur til læknan, tí hann kendi ongan bata yvirhøvur. Ymsar royndir blivu tiknar, og so var ikki annað at gera enn biða eftir nærri boðum.

Longu nakrar tímar seinni ringdi lækkin heim til foreldrini hjá Teiti.

– Eg lá á sofuni og svav, tá mamma kom inn í kamarið og segði við meg »Teitur, nú er okkurt alvorliga galið. Vit mugu beinanvegin fara á barnadeildina á Landssjúkrahúsinum, tí lækkin skal fortelja okkum okkurt

um, at tú ert sjúkur«, fortelur Teitur, sum minnst væl ta lötuna.

– Bæði mamma og babba grótu, og rættliga skjótt kom omma til okkara, og hon græt eisini. Sjálvur sat eg bara og visti ikki heilt, hvat eg skuldi halda um støðuna, minnst Teitur.

Á barnadeildini fortaldi lækkin, at út frá blóðroyndunum, sum vóru gjørdar, kundu tey við næstan fullari vissu siga, at Teitur hevði blóðkrabba, tí øll tølini bendu á tað.

– Eg hugsaði ikki ordiliga nakað, beint tá hann fortaldi tað. Mamma og babba grótu, men eg visti ikki heilt sjálvur, hvussu eg skuldi reagera upp á tey boðini. Ein sjúkrasystir bað meg leggja meg á eina briks, og so fekk eg okkurt dropp í hondina. Tá hugsaði eg »Ná, nú byrjar hetta«, sigur Teitur, sum ikki reiðiliga visti, hvat hann hevði í væntu næstu tíðina.

– Eg havi ongantíð kent nakran, sum hevur krabbamein, men hinvegin hoyrir mann javnan um krabbamein, og tí visti eg, at hetta var rættliga álvarsamt. Men akkurát hvat tað var, sum eg skuldi ígjøgnum næstu tíðina, tað hevði eg ikki hóming av, sigur Teitur.

Hann vísir á, at tað ikki var soleiðis, at hann beinanvegin fór at hugsa um deyðin, tá hann fekk at vita, at hann hevði krabbamein.

– Tá tú ert 15 ár, hugsar tú ikki um deyðan, og tað gjørdi eg heldur ikki, hóast eg fekk staðfest blóðkrabba.

Glað, skallut børn

Longu næsta dag fór Teitur til Danmarkar við fyrsta flogfarinum tann dagin. Mamman var við honum, og hon royndi at fyrirreika sonin upp á tað, hann kundi vænta at síggja á deildini fyri krabbameinssjúk børn á Ríkissjúkrahúsinum.

– Mamma fortaldi mær, at eg fór at síggja ting, sum eg ikki hevði upplivað fyrr. Skallut, hálvdeyð børn, sum vóru øgiliga illa fyri. So tað var eg fyrirreikaður uppá, fortelur Teitur, sum bleiv koyrdur við einum Falck-bili beinleiðis úr flogfarinum og til Ríkissjúkrahúsið.

– Eg haldi ikki, at eg kendi meg so sjúkan júst tá. Eg havi eina mynd, har eg júst eri komin inn í bilin at liggja, har eg smílist og geri ein tummil upp til myndatóli, sigur Teitur.